

L I NOI AU

Nam Cực Tiên Ông nói : “Nhân sanh không thể không có Đạo, nếu như không có Đạo thì sẽ mất đi phương hướng.” Lại nói : “Nếu như các con không có trí huệ thì sẽ quay cuồng theo mọi sự việc.” Điều này cho ta thấy, người có Đạo tất có trí huệ, người thật sự có trí huệ cũng chính là người có Đạo. Nhìn lại những lớp Pháp Hội không ngừng mà mở, các nước trên Thế giới đi khắp nơi khai hoang hạ giống, bỏ ra công sức quên mình vì Đạo, phụ trách việc Đạo, giảng Đạo độ người.v.v...Nhiều năm như vậy cho tới nay vẫn còn có không ít những đạo thân tu đạo bàn đạo vẫn sống trong cảnh mê muội, sự nghiệp và đau khổ không thể thoát ra được.

Lão Sư nói: “Đạo không có trên thân mình mọc rễ” có phải là người bàn đạo không có Đạo, người tu đạo cũng không có Đạo sao? Không phải là không có Đạo, mà là rễ cây của Đạo đâm mọc quá cạn rồi. Nguyên nhân đúng hơn là tuy người đó có hy sinh nhưng chưa phải là hoàn toàn hy sinh vẫn còn lưu giữ lại cái ích kỷ của riêng mình, để cho chính mình có một khoảng không gian trốn núp, tự tìm lý do để tha thứ cho mình, đó chính là nguyên do không biểu lộ rõ được tâm ý của mình đối với thiên trên một cách triệt để, do đó không nhìn thấy được “Đạo” trên người chúng ta, cho dù có cũng khó mà có trước có sau toàn vẹn được.

Nguyên nhân ẩn trên giảng Đại Đạo này là do

nghiệp của chúng sanh tạo ra trên cõi ta bà này mà có. Thiên Nhiên Cổ Phật nói: “Các con một chút lòng thành kiến ích kỷ nhỏ nhen không thể vượt, một chút tâm thất tình lục dục không thể rời, một ít lòng từ bi thương hại người thì lấy không ra, gặp ít đau khổ khó khăn thì không có lòng tin, kể cả nguyện của tự bản thân mình các con cũng không thể liễu được, vậy thì sao có thể kế tục chí nguyện của ân sư, liễu nguyện của ân sư được chăng?”. Những việc này vốn dĩ là việc của bản thân mình, nhưng trước lúc chưa thành toàn được người đứng lên, chưa làm cho chúng sanh thoát khỏi đau khổ để được an lạc, vấn đề của bản thân mình cũng giải quyết không được, còn nói chi đến việc vội vã thế thiên truyền Đạo! Nam Cực Tiên Ông nói: “Bất luận là một việc gì, đối với bản thân mình phải có lời giao hẹn, thì mới có thể thật sự giao hẹn với người khác.” Đích thực là phải sau khi “Tận Nhân Sự” mới có thể “Nghe Thiên Mệnh” Đó chính là vấn đề trách nhiệm và cũng là vấn đề có thấu hiểu được Đạo Lý hay chăng?

Tại sao lại nói người tu đạo chân chính là càng tu càng vui vẻ, càng tu càng đơn thuần, lòng dạ càng rộng lượng, trí huệ càng rộng mở? Bởi vì họ không hề trốn tránh bất kỳ những khổ nghiệm nào của ân trên và của con người, đối diện với vấn đề nào liền giải quyết vấn đề đó, họ đã dũng cảm chịu gánh vác hết mọi sự việc. Nhưng khi chúng ta không vượt qua được, gánh vác không nổi, lúc tai kiếp đến, ta có phải thường hay nói: “Người đại đức không có ở đây, nạn kiếp khổ nghiệm

khó mà thoát rồi!” Chẳng lẽ thật sự là kiếp số như vậy sao? Chính là chúng ta không có chí tiết của người tu đạo, không có tinh thần “Dao kê cổ sủng kê trán thì cáo lão hồi hương” (nhận lãnh lấy kiếp nạn để trở về cố hương gặp lại Lão Mẫu) của những vị tiền hiền tiền bối đi trước, cái tinh thần này há không phải là một ít lòng thành tâm của họ chăng!

Người mà có Đạo ta sẽ nhìn thấy họ ở điểm “Tâm ứng thiên hợp, Thiên ứng tâm hợp”, không hề có chút tư lợi riêng, rất ngay thơ và rất thuần túy. Chẳng trách chỉ cái đức của thánh hiền có thể chiếu sáng cả nhật nguyệt, có thể hòa quyện cùng trời đất. Trái lại tự nhìn lại chúng ta ngày nay những người tu đạo, có hay chăng có thể nhật lại những tinh thần giống như người xưa không? Trên đường tu đạo mà ta trải qua, nếu như chúng ta vẫn không hồi tâm chuyển ý, không hướng về tự tánh Phật mà cầu thì không phải đã uổng phí kiếp này đến Đạo trường hay sao?

Bất luận sau này nhiều tai kiếp, nhiều ma khảo có ngoan cường đi nữa đều không chống lại một chữ hư vô, tu đạo mà không để cho mình trở về hư vô thì chẳng qua chỉ là “Nhảy ra hang này, lọt vào hang kia” mà thôi. Chư Thiên Tiên Phật thấu hiểu được nhân duyên của chúng sanh, đặc biệt lập ra các loại pháp môn, là nhằm để luyện tính của chúng ta thành tro, tìm lại được bản tính thanh tịnh tự tại lúc ban đầu, lúc đó mới là lúc trở về cội nguồn gặp lại Lão Mẫu.

Hy vọng chúng ta là những người từng trải trên con

đường tu đạo và đã được sự chỉ dẫn từ bi của Tiên Phật, có khả năng nâng cao được lý niệm trong suốt hơn ; cũng như thông qua kinh sách và những lời Thánh huấn, chính là con đường tốt nhất để nâng cao tâm tính và điều chỉnh lý niệm. Quyển “Gia Thư Của Cố Hương” này, được trình bày dưới hình thức như quyển sổ tay, mục đích là vì để cho các lớp nghiên cứu dễ đọc, dễ thành toàn và tặng phẩm. Quyển sách này là những lời dạy thông thường của Chư Thiên Tiên Phật, thích hợp cho các đạo thân mới và cũ, quy ra làm nhiều quyển gồm: “Nhân Sanh Đại Sự ____ Cầu Đạo”, “Chân Phật Chỉ Luận Đồi Thường”, “Cửa Ải Tu Bàn Đạo Của Thời Mạc Hậ”, “Năm Điều Tư Lương Để Trở Về Cố Hương”, “Nghiên Cứu Về Thiên Vận Và Thiên Mệnh Minh Sư” v.v... Những quyển sách nhỏ này liệt kê từ những lời dạy của Tiên Phật, Mong chúng ta sau khi nghiên cứu, thấu hiểu lời dạy Tiên Phật có thể cùng nhau rèn luyện, tinh tấn, tự giác mình và giác người để liễu duyên và liễu nguyện.

Bộ Biên Tập Minh Đức ____ Cẩn Thức

LÀM THẾ NÀO ĐỂ KINH DOANH ĐẠO HÓA GIA ĐÌNH CỦA TA ?

*Nếu có thể lấy Đạo tề gia, Con chính là một
gia đình có Đạo, một gia đình Thần Tiên.*

Nam Hải Cổ Phật

1. NƠI NƠI CẦN THẬN, LÀM TỐT GƯƠNG CHA MẸ

◎ *Bát Tiên Hán Chung Ly Từ Huấn*

Thời nay những bậc làm cha mẹ, dù cho nóng lòng mong trai thành rồng, mong gái thành phụng, cũng không phải vì vậy mà quá yêu chiều chúng nó, vẫn phải biểu hiện ra vẻ tôn nghiêm của cha mẹ nên có, trong từ phải có cái nghiêm, trong cái nhu có cái cương; cho dù con cái có giỏi, có thành đạt đến đâu, cũng là từ một tay cha mẹ nâng niu nuôi dưỡng mà ra. Ngạn ngữ cổ có câu: “Không có trạng nguyên sư phụ, chỉ có trạng nguyên đệ tử”, lời tuy nói vậy, đệ tử trạng nguyên cũng là từ sư phụ tạo ra, cho nên làm cha mẹ của người, trách nhiệm trọng đại biết bao à!

◎ *Du Sư Tử Từ Huấn*

Thân là cha mẹ, nên biết giáo dục con cái của mình như thế nào? Hiện giờ mọi người đều là “Hiếu Tử”, hiếu thảo với con cái của mình! Lấy một ví dụ thông thường nhất: Khi trong nhà của đàn chủ thiết lập Phật đường, chỉ có vợ chồng các anh cúng bái là được sao? Con cái phải đi học mà, đâu có thời gian cúng bái, thấp nhang, tự mình cúng là được rồi. Nhưng hai người có nghĩ tới sau này không? Hai người có phải sẽ ở bên cạnh con mình suốt đời không? Hai người có tâm nguyện lập Phật đường, nhưng con cái chúng nó có hiếu không? Chỉ sợ rằng sau này hai người không còn nữa, đạo thân cũng không thể nào tiếp tục đến nhà hai

người thấp hương nữa, mà con của hai người lại sẽ nói: “Đó là chuyện của cha mẹ tôi, cha mẹ tôi thích làm nhà đạo đức, nhà tôn giáo, đó là chuyện của họ. Tôi không phải à! Tôi tiếp thụ là tư tưởng mới, tôi với họ không giống à!” Như vậy là hai người làm cả một đời người, lại không ngờ rằng bị hỏng một cái hốc lớn.

Còn những người thanh khẩu, các con cảm thấy rằng ăn chay rất tốt, nhưng con cái còn nhỏ, ăn chay cái gì! Không đủ dinh dưỡng, không dám để con cái ăn chay theo mình? Ngày xưa thời chiến tranh loạn lạc, cũng không có cái gì là cá to thịt lớn mà ăn, có cái gì thì ăn cái đó, vẫn không phải là lớn lên rất tốt sao! Cho nên, hôm nay con nói ăn chay có ích, nhưng con của chính mình lại không ăn theo, người ta sẽ lấy điểm này mà phản bác con. Vì vậy tự con cần phải hiểu rõ à! Đã muốn làm, thì phải lôi kéo con mình vào, hiểu không?

Thân là vợ, là mẹ dạy con cái, bất luận là đi, ở, ngồi, nằm phải chỉ dạy ngay ngắn. Con cái cũng giống như cây tre vậy, ở ngay lúc non nhất điều nắn khắc nét là tốt nhất, cho nên chăm sóc con cái của con, phải lấy lễ nghĩa mà dạy, thường xuyên nói đạo lý cho con cái nghe. Chúng sinh đều có Phật tính, đừng nói con cái còn nhỏ, nó nghe đều hiểu được hết.

Làm cha mẹ càng phải lấy bản thân làm gương, con cái thấy gì là học theo cái nấy. Nhất cử nhất động của cha mẹ, đối với con cái là đặc biệt quan trọng. Nếu như cha mẹ cãi vã, đánh nhau, con cái đứng một bên nhìn, thì sau này

lớn lên sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển thân tâm của nó, những lỗi lầm này, đều là do cha mẹ tạo thành!

◎ **Nam Bình Tiên Đồng Từ Huấn**

Tu đạo không phải chỉ là ở Phật đường làm tốt là được, về đến nhà là mắng con, mắng vợ, mắng chồng, ở Phật đường mặt khác, về đến nhà lại là một mặt khác, vậy không phải đã uổng phí tu đạo sao? Thân làm cha của con, có hay không có những thói quen xấu, không nên nhìn không được là đi chửi mắng người, vậy tu cái đạo gì? Thói quen không tốt, đừng tưởng rằng không ai biết!

Còn nữa, thân làm mẹ của con có phải thường hay nói không? Người ta nói “ Ba cô sáu bà”, làm ống chuyển lời cho người ta, có phải không? Khôn đạo (Nữ giới) thường hay dễ dàng phạm phải tội xấu này. Các con không phải đã lập nguyện sao? Tồn tâm tốt, nói chuyện tốt, làm việc tốt, nếu như lập nguyện mà không liểu, là không thể trở về rồi nhé!

◎ **Tế Công Hoạch Phật Từ Huấn**

Gia đình hòa thuận mọi sự đều may mắn, gia đình bất hòa, về mặt ai nấy đều ưu sầu, luôn tranh cãi lẫn nhau, cho nên “Gia Hòa” rất quan trọng. Các bà mẹ hiện nay đều rất thích làm đẹp, bởi vì thích làm đẹp sợ dơ nên không đi chợ, chỉ biết mua cơm hộp, lại lười nấu, đuổi theo thời đại, mỗi ngày chỉ biết trang điểm cho mình thật đẹp, không hề đụng đến khói dầu. Tại sao các con không nghĩ rằng, mùi thơm

khỏi đầu lâu rồi, mới có thể thành Phật! Người ta thường ca hát những bài hát người mẹ rất vĩ đại, là ca tụng sự vĩ đại sắp xếp công việc nhà của các bà mẹ, nếu như ba bữa cơm con chỉ biết mua bên ngoài về, vậy là không có gì gọi là vĩ đại rồi. Cho nên phải biết nhận thức bốn phận của mình, không nên suốt ngày oán đông trách tây; lúc làm cơm có thể hát bài hát của lão sư, như vậy sẽ vui vẻ tiêu điều hơn nhiều, những món ăn làm ra, thật sự là có mùi vị của mẹ, có sự yêu thương của mẹ, cả nhà ăn vào, có phải là vừa vui vẻ vừa mạnh khỏe không?

Cha mẹ muốn truyền dạy giáo dục tốt cho con cái, không nên gây áp lực, phải dùng lời nói an ủi vỗ về con cái; nếu như con cái thi cử không được tốt, không sao cả, con phải nói là: “Lần sau lại tiếp tục, cha mẹ mãi mãi đứng về phía bên con, cổ vũ cho con!” nên dùng lời an ủi, không nên toàn dùng lời trách móc.

Đại đạo là nhân gian bàn, các con phải học đạo, bàn đạo cho tốt, mới có thể sáng tạo ra một gia đình tu đạo, một gia đình mạnh khỏe. Các con đến Phật đường cảm nhận được những sự ấm áp, chính là hơi tỏa ra của Phật pháp bình đẳng, các con không nên chỉ ở Phật đường mới như vậy, về đến nhà cũng như vậy đem Đạo ứng dụng trong gia đình, hình thành một cuộc sống Đạo hóa. Có lúc cha mẹ nghiêm giáo cũng có thể sinh ra con cái bất thành tài, cho nên Thầy đây mới dạy các con đem Đạo sinh hoạt hóa, thân làm cha mẹ cần phải dạy dỗ hướng dẫn thích hợp, tự mình thể hiện Đạo, thì mới thể hiện ra được một gia đình tu

đạo chân chính.

2. LIÊN LẠC TÌNH CẢM, THƯƠNG TIẾC TÌNH THỦ TÚC

◎ *Vân Du Sư Tử Từ Huấn*

Giữa anh chị em quý nhất là cái gì? Cái quý báu nhất là “Hòa thuận” phải không? Đáng tiếc là chữ Hòa Thuận này đã không còn lời nói đẹp nào để mà truyền nữa rồi! Hiện nay thường thấy là anh em tranh cãi. Cha mẹ để lại của cải là hy vọng các con có được một cuộc sống tốt hơn, cho nên vất vả cả cuộc đời, để đời sau của con mình không cần phải cực khổ như vậy nữa. Nhưng người thời nay đều không hiểu được điều đó! Anh em tranh gia tài, cáo quát đòi tách riêng, điều này các con cần phải nghĩ lại xem!

Lại nghĩ xem, tại sao con đến Phật đường, anh chị em con lại phản đối? Có thể là biểu hiện của con vẫn còn chưa được tốt. Nhưng các con cứ cho rằng anh chị em của mình không hiểu lý lẽ, cho nên không để ý đến họ nữa phải không? Tại sao họ lại phản đối con đến đạo trường, con cần phải biết rằng, sự việc ấy có nguyên nhân của nó! Tuy con biết rằng Đạo tốt, muốn dẫn độ họ, nhưng biểu hiện của con làm họ cảm thấy chưa được viên mãn, đó là vấn đề của con chứ không phải của họ. Con tuy là yêu chúng sinh của thiên hạ, nhưng lại từ bỏ người thân của mình, làm như vậy có đúng không? Cho nên thường ngày các con cần phải liên lạc tình cảm, mỗi năm đến ngày lễ đánh điện về hỏi thăm,

cầm món quà, đi dạo với họ, nói việc trong nhà cho đến việc trong Đạo, để họ từ từ mà tiếp nhận con, có hiểu không?

◎ **Tế Công Hoạt Phật Từ Huấn**

Hiện nay, anh em với nhau đã không còn cái tình cảm như trước đây nữa rồi, đúng vậy không? Ở trong xã hội công thương, mỗi một người đều rất bận rộn, lại thêm vào từ lúc sau khi con vào Đạo, là cứ nhiệt tình vào bàn đạo, nói đạo lý, tình cảm với người nhà càng trở nên xa cách hơn. Lúc này, phải làm thế nào để hóa giải một số việc không quá vui vẻ giữa hai anh em đây? Làm thế nào mới có thể giống như lúc nhỏ, đầm một cái, cãi một trận, qua rồi thì thôi, vẫn cứ tương thân tương ái? Như thế mới có thể trở về cái tâm như lúc nhỏ vậy?

Có phải là lấy cái tâm “Tu Đạo” mà làm, có đúng không? Những chỗ mà chúng ta làm không được, có phải là cần mượn bản tánh linh diệu để tu sửa dục niệm, tạp niệm của mình không? Sau đó mới có thể “Lấy thân hành đạo”, “Lấy thân thể hiện đạo”, có đúng không? Sau khi lấy thân thể hiện đạo, chỉ cần con chứng thực cho họ biết rằng người tu đạo không tệ đâu, rất tự nhiên họ sẽ hóa giải đi thành kiến lúc trước đối với con. Thử nghĩ xem, tại sao đến bây giờ giữa hai anh em vẫn còn thành kiến? Vì không thể lấy thân thể hiện đạo. Đã không thể lấy thân thể hiện đạo, có phải là biểu thị bôi nhọ đạo không? Vậy là chúng ta không xứng để nói tu đạo rồi, đúng không? Nếu tình anh em thủ

túc đều có thể hòa thuận, vui vẻ, cha mẹ của các con sẽ càng vui vẻ hơn, ngày tháng trải qua sẽ càng khoan thai, càng an nhàn, càng không bận tâm, phải vậy không nào?

3. KÍNH TRỌNG THA THỨ LẦN NHAU, NẮM TAY NHAU LÀM VỢ CHỒNG

◎ *Vân Du Sư Tử Từ Huấn*

Lại nói đến thân là chồng, là vợ. Nếu như hai người là vợ chồng đồng tu, nhưng sự hiểu biết đối với Đạo có phải chẳng là đã giống nhau?

Hoặc là một nửa của anh chị cho rằng thiên thời khẩn cấp, phải xông nhanh, bàn nhanh, một tuần lễ bảy ngày đều không có ở nhà, thậm chí là đi ra nước ngoài rồi, còn người này thì nghĩ rằng phải lo tốt cho gia đình trước, có rảnh rồi mới đi Phật đường. Bởi vì cách nhận xét không giống nhau, cho nên mới nảy sinh tranh chấp, phải không? Lúc này, đôi bên có sự lạnh lùng, ba ngày không nói chuyện, năm ngày là cãi nhau, cũng đều vì “Đạo” mà cãi vã, vậy không phải là buồn cười lắm sao? Đôi lúc vợ chồng nên đứng vào vị trí của đối phương mà nghĩ cho họ, đôi bên thương lượng bàn bạc, tìm ra một điểm cân đối, như vậy, vợ tốt chồng cũng tốt, có hiểu không? Có người ở Đạo trường mỗi một lớp mở ra là mỗi một lớp bàn rất tốt, bàn rất huy hoàng, rất có thành tựu, nhưng về đến nhà thì sao? Với người nhà lại có một bộ mặt lạnh lùng, bởi vì đã rất mệt, cho nên về đến nhà là nghĩ ngơi, không còn để ý đến những việc khác nữa,

như vậy cũng không có viên mãn, toàn vẹn, có hiểu không?

Vợ chồng vốn là chim cùng rừng, chung sống với nhau lâu rồi trở thành tùy tiện, quên đi cần phải tôn trọng đối phương, khẩu khí cũng bắt đầu khó chịu, có người thì to tiếng mắng nhiếc, có người thì lên tiếng nặng nhẹ, vậy là người này chê người kia nói nhiều, nói lảm nhảm quá. Có cần phải như vậy không? Thậm chí công việc của người chồng không thuận lợi, tiền lương của người vợ cao hơn của người chồng, thì sanh ra lòng kiêu ngạo, khinh thường chồng của mình, có nên như vậy không? Đúng ra lúc này mình nên cổ vũ chồng nhiều hơn, khuyến bảo, giúp đỡ để anh ấy lại gượng đứng lên được, phải không? Ngoài ra, có chồng đánh vợ, là vợ không đủ dịu dàng? Không đủ kiên nhẫn? Hay là miệng không ngăn cản được, kích động lên là nói những lời kích thích tổn thương đối phương? Đây không phải là nguyên do bởi vì mình không đủ bình tĩnh suy nghĩ cặn kẽ lại hay sao?

Còn nữa, giữa con dâu và mẹ chồng là khó chung sống với nhau nhất, có phải không? Các anh làm chồng bị chen đứng ở giữa, bên bên nào cũng đều không được, nếu như anh bên vợ, đem cha mẹ, anh chị em đuổi ra khỏi nhà, người ngoài sẽ nói anh như thế nào? Người ngoài sẽ không nói anh, trái lại sẽ nói vợ anh, cưới phải con dâu bất hiếu, để cô ta phải mang tội danh bất hiếu. Chúng ta cần phải biết cách làm người chứ! Có việc gì mà không giải quyết được đâu? Chỉ là thiếu cái thông hiểu lẫn nhau thôi! Mỗi người đều đến từ mỗi hoàn cảnh khác nhau, đương nhiên có

sự khác biệt trong thói quen cuộc sống, lúc này là cần anh ở giữa từ từ điều giải, chứ không phải là châm dầu vào lửa dầu!

◎ **Nam Cực Tiên Ông Từ Huấn**

Có nhiều lúc thời tiết oi bức, tâm trạng không được tốt, sẽ ảnh hưởng công việc của cả một ngày, các con có thể nói thời tiết không tốt, là tôi không đi làm, không giữ con, không nấu cơm, như vậy có được không? Làm việc và tu đạo đều giống nhau cả, đều phải chuyên tâm. Các con mỗi một người đều dạy con của mình là lúc làm bài tập cần phải chuyên tâm, nhưng mà chính mình lại không chuyên tâm, như vậy dạy con, con có chịu nghe không? Chồng ở ngoài không về nhà ăn cơm, là con nổi giận, thế là cãi vã, cãi đến nốc nhà muốn bay luôn, như vậy có đức tính đẹp của người nữ không? Đương nhiên, làm chồng cũng phải lượng thứ cho vợ, cô ấy giúp đỡ con, chăm sóc cả nhà, cũng nên cảm thấy thỏa mãn rồi. Nhưng đàn ông thời nay, thường luôn cảm thấy không hài lòng đối với người, việc, vật bên cạnh mình, sau khi tan lớp bước ra khỏi Phật đường, về đến nhà là phải làm một người chồng tốt, người vợ tốt, để người ta cảm thấy rằng con vì tu đạo, ăn chay mà đã thay đổi khác rồi, có được không? Làm người là phải tận nhân đạo, tận nhân đạo chính là làm hết trách nhiệm của mình.

◎ **Tế Công Hoạ Phật Từ Huấn**

Vợ chồng đồng tu là rất tốt, nhưng không nên tu đến sau này, vừa gặp mặt thì giống như gặp kẻ thù vậy, một đồng thối hư tật xấu vẫn chưa sửa! Đến Phật đường là rất tốt, nhưng không được nói rằng là em đến Phật đường đây, anh tự mình nấu cơm ăn đi, như vậy là không đúng. Nếu chính con đã viên mãn rồi, mới có thể thành toàn người khác, vợ chồng đồng tu chính là cần phải biết khen ngợi lẫn nhau, chứ không phải là lời ngon tiếng ngọt, mà là “Lời nói yêu thương”; Lời ngon tiếng ngọt là để nói với người con gái khác ngoài vợ mình. Như vậy, giữa vợ chồng đồng tu, mới có thể giúp đỡ lẫn nhau đi đến cùng.

Bạch dương kỳ tu đạo là “Tại gia xuất gia”, con đến Phật đường nghe được đạo lý từ Điểm Truyền Sư, Giảng Sư, biết được làm thế nào để tu sửa mình, biết được ở nhà hòa thuận với anh chị em như thế nào, biết được hiếu thảo với cha mẹ như thế nào, đây đều là bốn phận làm người mà ta phải làm cho hết.

Đồng thời, chúng ta nên nghĩ xem, hoàn cảnh của mình cho phép chúng ta xả thân bàn đạo hay không? Gia đình của mình có cần phải chăm sóc không? Có gia mới có quốc, có quốc mới có thiên địa. Không nên cứ nghĩ rằng: “Một ngày con không đến Phật đường, là trong lòng thấy bất an, lạ lạ làm sao.” Con cần phải nghĩ là: “Những việc hôm nay con làm, có hợp với thiên lý, đạo lý hay không?” Như vậy mới là thật sự an tâm. Tu đạo phải suy xét bản

nguyên, Đạo là tốt, nhưng con người làm ra, vẫn chưa thấy chắc là hoàn chỉnh, điều này cần phải nhận biết rõ ràng à!

Hiện nay, vợ chồng đồng tu càng phải biết trân trọng lẫn nhau. Nếu chỉ có chồng tu, hoặc chỉ có vợ tu, đó đều không viên mãn, phải đôi bên cảm hóa, đó chính là công phu tu hành đôi bên cùng bao dung, tha thứ lẫn nhau. Như thế nào mới gọi là viên mãn đây? Chính là hai người cùng nhau phối hợp, nếu một người chỉ có thể ra ba phần sức lực, thì người kia còn lại phải giúp người này bảy phần sức lực, như vậy mới gọi là viên mãn.

Khôn đạo (Nữ) khi gặp phải sự việc thì dễ sợ hãi hơn, thường hay vì một chuyện nhỏ mà tháo gỡ không ra, không giống Cần đạo (Nam) có thể đương đầu một mình. Các con ơi! Gặp phải sự việc lòng phải biết kiên cường, tuy có lúc phải rơi nước mắt, nhưng nội tâm vẫn phải kiên cố, có những việc không nên suy nghĩ lung tung, đừng có nghĩ người ta nhìn mình một cái là cứ tưởng người ta có ý với mình, cái tâm này cần phải hoàn hảo mạnh khỏe, cho nên khôn đạo cần phải loại trừ bỏ “một chút âm” của hơi khí, để âm dương có thể điều hòa.

Cần đạo tuy có tính dương khí mạnh, nhưng dễ dàng hà khắc với người khác, cần khôn (nam nữ) âm dương cần phải hòa hợp mới có ích. Nếu bên nữ quá cứng rắn, thì sẽ mất đi một phần nào cái tính dịu dàng; nếu bên nam quá mềm yếu, thì sẽ không giống nam không giống nữ. Nếu hai cá tính này có thể điều hòa lẫn nhau, thì cuộc sống mới muôn màu đa dạng, con có hiểu không?

Thật ra, gia đình tu đạo mạnh khỏe là không đơn giản, vai trò của người nữ rất quan trọng, đằng sau của một người thành công, thường luôn có một người phụ nữ hiền đức, vĩ đại, người phụ nữ như vậy chắc là luôn không rời khỏi dưỡng tánh “Tam Tông Tứ Đức”^①. Như thế nào gọi là Tam Tông? *Tại gia tông phụ, xuất giá tông phu, phu tử tông tử*; ngoài ra còn một ý khác nữa là: Linh tính làm theo thiên lý, tâm tính làm theo đạo lý, thân tính làm theo chân lý sự việc. Như thế nào gọi là **Tứ Đức**? Chính là: **Đức, Ngôn, Dung, Công**. Đức là nhân cách phẩm đức; Ngôn là nói chuyện không nói lời ác độc; Dung là dung mạo đoan chính hay không, dựa vào đây có thể thấy được sự tốt xấu của một gia đình; Công là phải làm một người con dâu cần cù, siêng năng, thì cha mẹ chồng mới thương, mới có thể kiêm lo cho gia đình và cả con cái, do đó không nên xem thường công việc của mình.

Phụ nữ có 3 loại: *Nhược phụ, Mãnh phụ và Hiền Phụ*

Nhược phụ (phụ nữ yếu nhược) là không cách nào quán xuyến gia đình, không biết dạy dỗ, giáo dục con cái, con bệnh cũng không biết cách đưa đi bệnh viện. **Mãnh phụ** (phụ nữ dũng mãnh), là lúc nào cũng muốn tranh hơn thua với chồng, trong lòng luôn muốn làm một người phụ nữ tài giỏi, mạnh mẽ. Nên nhớ, không nên tranh giành một chút thua kém, càng tranh cuộc sống càng không mỹ mãn, không hài hòa. Vợ chồng phải bổ sung cho nhau, cùng nhau bước, cùng nhau làm. **Hiền phụ** (phụ nữ hiền thực) là lấy việc nghiên cứu đạo lý để dẫn dắt chính mình, đồng thời

tính hư tật xấu cũng có thể sửa đổi.

Các con luôn miệng cứ nói là phải tu đạo, nói đến Phật đường cùng nhau tôn kính lẫn nhau như tôn trọng khách mới chính là Đạo, nhưng tại sao vừa về tới nhà lại không thể tôn kính lẫn nhau như tôn trọng khách vậy? Bởi vì ở Phật đường kẻ qua người lại, không ai thấy được nội tình của hai người, không có chung sống trong một mái nhà, vì vậy không biết được bộ mặt thật của đối phương, còn có thể lấy một bộ mặt giả để hai bên tốt qua tốt lại, có đúng không? Nhưng cái bộ mặt nạ giả này về đến nhà là hết công dụng, không dùng được nữa, có phải không? Rồi hiện lộ nguyên hình ra. Con ơi, có thể đổi ngược xem thử hay không? Để con lúc đến Phật đường lộ nguyên hình cái bộ mặt xấu ra, về đến nhà mới đeo lên bộ mặt nạ giả tốt đó vào, như vậy sẽ có hiệu quả nào? Không có người nào có thể làm như vậy đúng không? Bởi vì mỗi một người các con đều chú trọng cái công phu bề ngoài thôi.

Trong quá trình các con tu đạo, mỗi một người đều ăn mặt trang hoàng sáng bóng, ngay ngắn chỉnh tề, đầu tóc không phải trải qua là sấy qua, duốt thẳng qua, mỗi một người từ đầu đến chân đều mới rục rỡ, nhưng mà sao, vừa về đến nhà là tóc tai bù xù, quần áo không ngay ngắn, đúng vậy không? Lúc thu dọn bàn chén, lại cần nhằn lớn nhỏ: “Sao x x x đọc xong báo cũng không biết thuận tay dọn cất.....” không có lòng chịu thương chịu khó, thì tu cái đạo gì đây? Kế tiếp nói một cách dứt khoát: “Anh giúp em thu dọn một chút có sao đâu?” “Phải rồi, vậy em tự mình thu dọn

một chút cũng có sao đâu?” Nếu như mỗi một người đều lượng thứ lẫn nhau, thì đâu có chuyện gì đâu? Những điều này đều là những lời tế nhị của các con, có hay không ?

Khi đã cãi vả lên rồi, ông nói ông có lý, bà nói bà có lý. Hai người đều có lý! Nhưng mà này, người có lý là người phải biết tha thứ cho người khác, đúng không? Bởi vì họ có cách nhìn của họ, chúng ta có cách nhìn của chúng ta, chúng ta không thể lấy cách nhìn của mình đi trói buộc cách nhìn của người khác, phải vậy không?

Con không có ý nguyên lập gia đình, hay là có ý nguyên lập gia đình, đó đều là không quan trọng, đều là việc riêng của mỗi một người. Trước khi con lập gia đình, gia đình mà hiện nay con đang sống, con có thể chăm lo thật tốt, thì Thầy cũng tin rằng, sau này con lập gia đình, một gia đình mới khác, con vẫn có thể đảm nhận được trọng trách này, đúng không? Muốn kết hôn, trước tiên là phải xem gia đình của bản thân mình chăm lo tốt chưa? Chúng ta cần phải đem gia đình sẵn có của mình tổ chức thật tốt, mới có tư cách bàn luận tổ chức lập một gia đình khác, có đúng không? Cũng giống như giữa cha mẹ có thể chung sống hòa bình, cha hiền con thảo đầy vui vẻ, tiếp đến chúng ta mới có tư cách bàn luận giữa đạo vợ chồng.

Tóm lại, giữa vợ chồng phải vì đối phương mà suy nghĩ, dùng lòng yêu thương nhiều một chút, là sẽ không có sự tranh chấp và cũng có thể tôn kính lẫn nhau như khách quý. Câu nói “Tôn kính như khách quý” không phải là lý luận, chỉ cần con chịu nhịn một chút, anh nhường một chút, bất

kỳ việc gì bất luận là con có lý hay không, nhanh chóng ngừng ngay, một cái đồng xu sẽ không thể kêu lên tiếng được, phải vậy không? Như vậy, phải có một người nhất định cần phải đứng ra, làm một “người lớn” thành thạo, đợi đến lúc tâm bình khí hòa, bình tĩnh mà cùng thảo luận xem, cái điểm này hai người đều cần phải cùng hiểu biết, nếu không có cái cùng hiểu biết này, thì không nên kết hợp với nhau, hiểu không? Giữa đôi bên phải như cắt như gọt, như mài như giũa, ngay trong sự trao đổi mài giũa cắt gọt này, đều quan trọng nhất chính là “tôn trọng”. Chỉ cần có thể anh tôn trọng tôi, tôi tôn trọng anh, có bao nhiêu việc không vui vẻ nào, cũng có thể vì vậy mà hóa giải hết, phải không?

Chúng ta phải lấy “Đạo” đem vào trong hôn nhân, sau đó ảnh hưởng những người xung quanh, để cho họ biết là hôn nhân của tu đạo là tốt như vậy, gia đình của người tu đạo là hòa lạc như vậy. Cho nên, chúng ta tu đạo phải lập một gương mẫu, đơn giản nhất, chính là lập một gia đình gương mẫu. Chỉ cần có đạo thân đến thăm viếng nhà con, trong nhà lúc nào cũng sạch sẽ, hòa thuận, lúc nào đến cũng là như vậy, vậy gia đình đó mới là “Có Đạo”, đúng không? Gia đình này mới có tư cách nói đến “Tu Đạo”, đúng vậy không nào?

◎ **Quan Âm Bồ Tát Từ Huấn**

Có thể kết thành vợ chồng vốn dĩ là duyên, hôm nay đã tu đạo rồi, là phải học tập lẫn nhau, xem đối phương như tay trái tay phải của mình, nếu thật sự yêu thương đến tận đáy lòng thì sẽ không oán than. Thử hỏi, tay trái lấy vật nặng, tay phải có biết chủ động đến giúp không? Nếu như giữa vợ chồng có thể tôn trọng lẫn nhau, vẫn có thể nào thường xuyên tranh chấp hay sao? Vì muốn đào tạo, giáo dục tốt cho đời sau, thì giữa vợ chồng cần phải lập nên một gương mẫu thật tốt thôi!

◎ **Bát Tiên Hán Chung Ly Từ Huấn**

Làm người đều khó tránh khỏi nghiệp chướng của nhiều kiếp trước, có cặp vợ chồng được trăm năm đầu bạc, có cặp thì chồng mất sớm, người còn lại thì thân mang trăm bệnh triền miên, tất cả đều là nghiệp chướng tạo thành! Các con không phải khi có bệnh thì than ngán thở dài, chính là khi không bệnh muốn các con đến tu đạo, các con không chịu, cuộc sống như vậy làm sao vui vẻ được đây?

4. HOAN HỈ CAM NGUYỆN, LÀM CON DÂU TỐT

◎ *Vân Du Sư Tỷ Từ Huấn*

Thân làm vợ người đã gả qua bên đó rồi, theo lý đương nhiên là phải phụng dưỡng cha mẹ chồng, giống như phụng dưỡng cha mẹ chính mình vậy, có biết không? Sáng sớm thức dậy trước tiên phải thăm hỏi cha mẹ, kể đó mới quét dọn nhà đều cần phải làm. Đừng để cha mẹ chồng tưởng rằng cưới con gái của đạo trưởng về chắc hẳn là có tu đạo, nhưng sau khi cưới về rồi, sao không đúng như vậy?

◎ *Tế Công Hoạch Phật Từ Huấn*

Cho dù là một lòng muốn tu đạo, cũng phải việc thánh việc phàm đôi bên phải vẹn, chăm sóc tốt cho gia đình, không nên dẫn đến sự hiểu lầm của người khác, lại làm ảnh hưởng danh tiếng của đạo trưởng. Nếu như bốn phận làm dâu của con làm không tốt, mỗi ngày mẹ chồng bắt con phải ở nhà, con chịu không được, có lẽ con sẽ nói: “Mỗi người đều có tự do, tại sao bắt con phải ở nhà?” Đệ tử ơi, tại sao không đổi vị trí nghĩ thử xem, nếu như con thân là mẹ chồng, con có thích con dâu của mình suốt ngày không có ở nhà sao? Đổi một góc độ mà nghĩ lại xem, thì sự việc sẽ được viên mãn cả.

Làm người khổ, “Khổ” là vì lòng người tham lam, dục vọng quá nhiều, không biết đủ, không trân tiếc hạnh phúc, cho nên lúc nào cũng cảm thấy cuộc sống đầy rẫy những đau khổ, nếu như con biết thỏa mãn, thì có thể nhẹ nhàng

đi hết cả cuộc đời này, tuyệt đối không nên có nhiều lòng tính toán, cuộc sống của con mới có thể qua được bình lặng, cũng sẽ không có nhiều mưa gió như vậy, và cũng sẽ không có nhiều người cảm thấy khó chung sống với con.

Giữa người và người, người như thế nào là khó gần gũi nhất? Từ xưa đến nay, giữa mẹ chồng nàng dâu luôn có một bờ tường nhìn mà nhìn cũng không thấu, trào mà trào cũng chẳng qua, không biết các con có hay không? Các con đại đa số đều có một rãnh lớn vừa sâu vừa rộng, bước cũng bước chẳng qua, nhảy cũng nhảy chẳng được. Nghĩ thử xem, hà tất phải như vậy chứ? Con gái của mình là con gái, con gái của người khác không phải là người sanh hay sao? Cũng là người mẹ mang nặng đẻ đau mười tháng mà ra, cho nên các con đối với con dâu của mình, cũng nên thương yêu thật tốt. Tuy nhiều lúc không nhất định là lỗi của mẹ chồng, về mặt nàng dâu cũng có lỗi của con dâu, nhưng tại sao các con đôi bên không cách nào mà nói rõ, giải bày rõ, nhất định phải gây đến nỗi mẹ chồng con dâu không cách nào giải quyết mới chịu được sao? Chả trách chi con kên rãnh đó càng ngày càng sâu, không cách nào bước qua, không cách nào nhảy qua! Nếu như con xem cô ta như con gái của mình, vậy thì không có chuyện gì rồi!

Giữa lưỡi và răng cũng có lúc bất cần mà cắn phải, huống hồ chi mỗi một người đều đến từ những hoàn cảnh khác nhau, làm sao có thể mỗi người suốt đời thuận theo ý con được?

Còn nữa, hôm nay con đã ăn chay, giả sử cho con gả

đến một gia đình không ăn chay, con dám không? Không dám, đúng không? E sợ rằng sẽ đối diện với nhiều sự việc theo đó mà đến phải không? Sợ rằng mình không có cách nào chống đỡ, vì thế mà đã khai chay phá giới? Chính là khủng hoảng, nên con không dám.

Thầy đây có một người đệ tử chính là như vậy, cô ấy gả đến một gia đình không ăn chay. Con nói là ăn chay rồi, thì không được đi đụng vào thịt, không nên đi nấu thịt, không nên đi cắt thịt, đúng không? Các con có phải là hay nói như vậy không? Nhưng cô ta gả vào gia đình người ta, lấy thân phận của một con dâu mà nói, có phải là cần phải nấu ăn không? Lúc đó con nấu chay cho cha mẹ chồng ăn à? Hay là phải nấu mặn? Nên hay không nên nấu mặn? Thế là, cô ta bèn nấu chay cho chính mình ăn, nấu mặn cho người nhà ăn, sáu bảy năm như một ngày cứ như vậy, tinh thần này không đơn giản đúng không? Cô ta dùng hành động của mình chứng minh rồi. Cô ta là đại biểu của đạo, cô ta đại biểu cho một người tu đạo thật sự, cho nên bây giờ từ từ chuyển cảnh tốt rồi, hành vi của cô ta được người nhà thừa nhận, cho đến nay, người nhà đều đứng về phía cô ta, đều rất sẵn lòng ăn chay cùng cô ta. Như vậy, cô ta có phải là tề gia rồi không?

Nhưng mà, lòng từ bi này phát ra thì dễ, duy trì thì lại rất khó, đúng không? Cũng giống như độ người thì dễ đấy, nhưng thành toàn thì lại không dễ. Bởi vì con không có lòng nhẫn nại, sau khi con phát lòng từ bi ra, nhưng lại không có cách nào lãnh ngộ được như thế nào để thiệndụng cái lòng

từ bi phát ra ấy, chỉ trói buộc trong một khái niệm hẹp-----“Tôi ăn chay rồi, thì không nên săn thịt của người khác, nấu thịt của người khác, tôi không thể làm như vậy, nếu làm như vậy là tôi tạo tội.” Phải vậy không? Nếu như nói bởi vì con tạo nghiệp mà thành toàn được cửu huyền thất tổ của họ cùng nhau siêu sinh, vậy con tình nguyện tạo tội không? Người mà, chưa gặp phải lúc nguy hiểm, tất cả đều có thể tâm bình khí hòa, một khi gặp nguy hiểm rồi thì tâm hoảng ý loạn. Chạy trốn còn không kịp nữa, con còn dám đảm trách nhiệm này sao?

Hoặc là con với gia đình họ có duyên, cả gia đình con cái và cả cửu huyền thất tổ của họ, đều cần con đi thành toàn, để cho họ hiểu rõ đạo lý, tu tâm dưỡng tính, cho nên con cần phải đi một đường rất dài và cực khổ, mới có thể thật sự tiến vào gia đình của họ, dùng sức mạnh một mình con đi ảnh hưởng cả toàn gia tộc của họ. Vì vậy, trước tiên cần hoàn thiện mình trước. Cũng giống như thân là cha mẹ, phải cần có nhân cách hoàn thiện, dạy con cái ra mới có nhân cách hoàn thiện; thân là một người thầy, lý giải phải chính xác, tài năng và học vấn phải phong phú, mới có thể giáo dục, bồi dưỡng ra một đời sau ưu tú; còn chúng ta ở đạo trường là những người tiền tuyến đi trước, lý lẽ quan niệm nếu không chính xác, thì đạo trường này sẽ phát sinh bệnh, có phải vậy không?

Thí dụ dựa theo cách nói của các con: “Ăn chay có thể tiêu oan giải nghiệp”, là chỉ dựa vào một tấm biểu văn thanh khẩu mà con đã lập sao? Chỉ dựa vào cái này thật

đúng là có thể để con tiêu oan giải nghiệp được sao? Giả dụ họ ăn chay thanh khẩu, người nhà phản đối, mà còn phản đối rất kịch liệt nữa kìa, thì con sẽ đi khuyên họ “Nhất định phải kiên trì, cần phải kiên trì cho tới cùng, tuyệt đối không thể bị kháo đảo nha!” Có phải là phải nói như vậy không? “Anh nhất định phải kiên trì mà đối lập kể cả cha mẹ là người yêu anh, bảo vệ, nuôi dưỡng, chăm sóc anh nhiều năm à!” Cách khuyên như vậy đúng không? Con đương nhiên là có thể nói như vậy rồi, bởi vì người đối lập với con không phải là cha mẹ của con, mà là của anh ta! Không phải là việc nhà của con, đương nhiên là con có thể xem như gió, tiêu diêu tự tại rồi! Người thật sự đối diện với cửa ải khó khăn, không phải là con mà là anh ta, nên con nói rất nhẹ nhàng, như vậy có lấy lòng mình so lòng người khác chưa? Có lòng từ bi sao?

Uổng phí con miệng nói kêu người phải ăn chay, phải thanh khẩu, không nên với tính linh kết ác duyên. Không ăn thịt nó là bày tỏ từ bi, nhưng trên thực tế thì sao? Đời này kiếp này giữa con và người thân có viên mãn được cái duyên này không? Không có à. Chúng ta kiếp này đã chưa viên mãn được cái duyên phận này, tương lai cũng sẽ dẫn đến một ác duyên khác. Đó là đạo lý rất thông thường, nhưng các con đều đã coi nhẹ, bỏ sót nó rồi, đều chỉ biết hưởng về kinh điển mà tìm kiếm thôi. Chúng ta cần phải để ý đến là “ Có làm đến nơi đến chốn chưa? Có làm xong những việc mình cần làm chưa?”

Tại sao lại phải nói những điều này? Bởi vì trong đạo

trường, các con luôn nhấn mạnh đến “**Tam Cang Ngũ Thường**”② – “**Ngũ Luân Bát Đức**”③, nhưng có thật là đã làm được rồi ư? Gia đình của mình đều lo chưa xong được, thấy tin rằng con cũng không có cách nào lo tốt cho chúng sanh ở bên ngoài được, “Tự lập mới có thể phát sinh ra đạo ” mà! Cái gì gọi là bốn phận quốc gia? Cái gì gọi là bốn phận gia đình? Nếu như lúc đầu không có cha mẹ con củng cố cái gia đình này, cực khổ biết bao để thiết lập nên gia đình này, thì con có thể vững chắc mà trưởng thành sao? Trước kia người ta có trách nhiệm đối với con, tại sao hôm nay con không thể có trách nhiệm với người đời sau của con chứ? Chúng ta phải vui với sự gánh vác mỗi một nỗi khổ của chúng sanh, khi con cùng với một người khác kết hợp thành lập một gia đình khác, các con phải cùng nhau gánh vác gia đình của đôi bên, đây là duyên phận giữa một gia đình với một gia đình à!

Thầy đây luôn nhấn mạnh phải làm sao viên mãn kiếp này, chúng ta cần phải “trọn duyên”, đúng không? Chúng ta trọn vẹn rồi cái duyên của kiếp này, để tránh khỏi kiếp sau lại gặp phải ác duyên, đây là một cách nói tăng tự. Một cách nói khác là, tôi mặc kệ lúc trước, mặc kệ kiếp sau, tôi cái gì cũng mặc kệ, chỉ mong sao hiện nay có thể làm hết bốn phận của mình, có thể trọn vẹn dứt hết duyên phận này là được rồi! Mỗi một cách nói đều không giống nhau, nhưng rốt cuộc mục đích cũng chỉ là một “Thế giới đại đồng”. Ý nghĩa thế giới đại đồng chính là “Đại đồng tiểu dị” (đại đa số đều đồng giống nhau, chỉ một số ít nhỏ khác

nhau). Mỗi một người đều không giống nhau, con có thể yêu cầu họ giống con ư? Không thể nào. Cho nên, thế giới đại đồng chính là như vậy đấy!

Có lẽ người nhà của con không tán thành con ăn chay, lúc đó càng cần phải chăm sóc tốt sức khỏe cho mình, có biết không? Chứng minh cho mọi người biết, ăn chay có cái gì không tốt, tu tâm dưỡng tính có cái gì không tốt? Phải không? Nếu như con càng tu tâm dưỡng tính, sức khỏe lại càng tồi tệ, vậy đâu còn ai dám theo con tu đạo nữa? Con muốn ăn chay, không thành vấn đề, tâm của con ăn chay trước, có được không? Nếu hoàn cảnh gia đình chúng ta không cho phép, cũng không sao, chỉ cần tâm chúng ta ăn trước thôi.

5. THỂ NIỆM THÂN TÂM, TỨC THỜI HÀNH HIẾU ĐẠO

◎ Tế Công Hoạ Phật Từ Huấn

Có câu nói : “Thân thể tóc tai là do cha mẹ ban cho, không dám làm tổn thương, là việc khởi đầu của iếu đạo.” Cha mẹ có công ơn sinh con, nuôi con, dưỡng dục con, cho nên cần phải biết báo đáp. Lý thiên của chúng ta còn có một Lão Mẫu, cho nên cần phải biết là chân chủ nhân làm chủ gia đình, chân chủ nhân làm chủ gia đình là phải làm những việc nên làm, sửa đi những thói hư tật xấu, làm hết trách nhiệm của một người làm con.

Các con những người thanh niên trẻ, Thầy nói với các

con rằng, cái gọi là “Thân thể tóc tai là do cha mẹ ban cho, không dám làm tổn thương, là việc khởi đầu của hiếu đạo.” Đây chính là hiếu có hình có tướng có thể nhìn thấy được, ngược lại mà nói, cha mẹ cho các con tứ chi vẹn toàn, năm quan của thân thể đều tốt, nếu các con không lập thân hành đạo đó là bất hiếu, nghe có hiếu không? Con cần phải xem thử lại xem, nghĩ thử lại xem à! Mắt của con, tai của con, răng của con, chân của con, có phải là mỗi một việc con làm đều đã hợp với đạo không?

Lúc cha mẹ còn sống, nhanh chóng mà hành hiếu đạo, đến lúc song thân không còn nữa, thì hành đạo để lưu danh cho đời sau, hiển dương cho thanh danh của cha mẹ, vậy mới là thật sự tận đại đại hiếu. Lúc cha mẹ còn sống, không phải chỉ là nuôi dưỡng cái ăn cái mặc, có đồ ăn ngon cho cha mẹ ăn, vậy là tận hiếu rồi sao? Có đồ ăn ngon cho cha mẹ ăn, đương nhiên là việc đáng mừng, nhưng điều quan trọng là, phải có một tấm lòng tôn kính. Đừng chỉ toàn là nói thôi, có đi thực hành chưa? Không nên cứ ngồi mà nói, mà phải đứng lên thực hành, chỉ có nói thôi, vậy vốn dĩ con vẫn chưa hoàn thành được công việc này!

Bây giờ các con nhiều người không muốn ở lại sinh trưởng trong hoàn cảnh tốt, lại cứ thích đi đến những nơi không nên đi. Tự nghĩ xem, thân là cha mẹ, đều mong trai thành rồng, gái thành phụng, một khi con lỡ bước vào đen tối, tiền đồ của cả đời làm sao tìm lại được đây? Làm sao xứng đáng với công ơn cha mẹ, ơn nghĩa của cha mẹ trả xong rồi ư? Báo đáp xong rồi à? Đời người không được bao

nhiều năm, hôm nay trước khi đi ngủ, đem giày cởi ra, có dám đảm bảo là sáng mai có thể mang lại vào chân được nữa không? Lúc này là lúc con phải thức tỉnh rồi.

Người già của ta và cái gì nào? (và người già khác). Tốt thôi, câu đối này ý nói gì? (trước tiên phải hiếu kính cha mẹ của mình, sau đó mới đi chăm sóc cho những người già khác), như vậy con mới xứng với câu nói “Người già của ta và người già khác”, hay là chỉ biết đến người già khác thôi? Con ở đạo trường là một tấm gương trụ cột, về đến nhà rồi thì như thế nào rồi? Có phải ở ngoài thì làm vương đạo, về nhà thì làm bá đạo không? Các con có phải làm như vậy không? Bây giờ con ở đây hành vương đạo (người gương mẫu đạo), người lớn dặn con ngồi thẳng lưng thì con ngồi thẳng lưng, muốn con tự kiểm điểm thì con tự kiểm điểm, tuân thủ và làm theo một trăm phần trăm, nhưng sau đó, trở về đến ngôi nhà quen thuộc, thì đã lộ rõ nguyên hình ư? Hay là hồi phục lại bản tánh vốn có? (Lộ rõ nguyên hình). Vậy chúng ta còn có thể xưng là một người tu đạo sao? Nhất là các con là người của thời hiện đại, càng phải chú trọng hiếu đạo. Cha mẹ thời xưa nuôi mười mấy đứa con cũng không chê khổ, bây giờ sinh ít con, cần phải làm gương cho hậu thế xem. Giọt nước cùng nguồn chảy ra, muốn thận trọng cho hậu sự cần phải biết lo xa à! Không nên để cha mẹ mình đọa lạc vào địa ngục, còn mình thì tự về lý thiên để hưởng lạc!

Các con đều biết rằng : “Bách thiện hiếu vi tiên” (*Trăm điều thiện lấy hiếu làm đầu*), con tu đạo không lo gia đình là sai lầm. Cái gọi là “Một đứa con cầu được đạo, cứu

huyền thất tổ được chiêm rạng quang sáng lạng, một đứa con tu thành đạo quả, cửu huyền thất tổ đều được trở về trời”, lúc cha mẹ con còn tại thế, tại sao lại không độ họ chứ? Bây giờ có lòng muốn độ cha mẹ không? Có, nhưng không biết bắt đầu độ từ đâu phải không? (Phải bắt đầu làm từ sự tu tâm dưỡng tánh và phẩm đức tu dưỡng của chính mình, để đi cảm động các vị trưởng bối và bạn bè thân thích của mình.) Những lời nói này nói ra thì rất dễ, chỉ là rất nhiều người làm con, thật là kỳ lạ, không cách nào có nét mặt vui vẻ hòa nhã để đối diện với cha mẹ mình, làm thế nào đây? Tiếp tục nổi nóng ư? Nếu không biết làm cách nào, thì nghĩ lại xem lúc con đến Phật đường, người ta phục vụ con như thế nào, thì con về phục vụ cha mẹ như thế đó, vẫn phải thật lòng thật dạ, như vậy mới có hiệu quả.

Còn nữa, khi cha mẹ không hiểu lý lẽ, các con cũng không thể bỏ họ qua một bên, nói họ già rồi ngoan cố bỏ mặt họ không lo! Không được à, phải làm cho họ cảm động trước, con để cho họ cảm động, là họ sẽ cảm thấy “ Ừm, khá lắm” từ từ rồi họ sẽ chịu đến Phật đường thôi! Cha mẹ có những chỗ không hiểu, chúng ta phải lấy đạo lý để dìu dắt họ, tuyệt đối không nên dùng cách nói xem thường đi khuyên bảo họ, mà phải dùng cái tâm hòa khí, cung kính để mà dẫn dắt. Thân là con cái phải kính yêu cha mẹ của mình, cho dù là sống xa cha mẹ, cũng phải có lòng kính yêu, cảm ơn, hiếu thảo cha mẹ, bất luận là cha mẹ ở nơi xa xôi nào đó, họ vẫn cảm nhận được lòng hiếu thảo của các con.

Hãy nghĩ lại xem, các con đời này kiếp này có thật là

đã tận hiếu và vâng lời cha mẹ chưa? Có từng bất hiếu với cha mẹ chưa? Nghĩ thử xem! Là ai sanh con ra, nuôi con, dạy dỗ con? Tất cả những thứ này, là ai cho con vậy?

Lại nghĩ xem, các con có từng nghĩ qua cho nỗi lòng của cha mẹ không? Các con đứng vào vị trí của họ mà nghĩ xem, Thầy đây hy vọng các con tự phản tỉnh, kiểm điểm lại mình, mới không uổng phí kiếp này đến tu đạo. Hy vọng là sau khi các con thức tỉnh mình rồi sẽ có thêm những biểu hiện, cảm nhận mới mang về nhà, hiến dâng lên cho cha mẹ của mình.

Phải biết rằng, thân là cha mẹ, suốt đời luôn vì con cái mà bận rộn cho đến khi con khôn lớn thành người rồi mới chịu buông xuống, lúc này thân là con cái, có rút ra một ít thời gian ở bên cha mẹ, nghe họ nói một vài chuyện của ngày xưa, nói một số lời mà tận đáy lòng họ muốn nói với con cái, có không? Các con có đối đãi với cha mẹ của các con như vậy chưa?

Các con là những người từng nếm qua khổ, biết được cuộc sống trước kia rất là khổ, nếu bây giờ các con nói với những đứa trẻ thanh niên rằng trước kia các con đã trải qua những cái khổ như thế nào, chúng nó sẽ tin không? Thời đại thay đổi rồi, tuy là cuộc sống trước kia rất khổ, nhưng sự đau khổ đó cũng đã qua rồi, chỉ là có người sống đến tuổi tác này, vẫn cứ thế vì con cái làm trâu làm ngựa, cứ ở đó liều sống liều chết mà chịu hết những sự giày vò. Con đã vì con cái mà tự nguyện như vậy, thế thì những cái cực khổ mà con đã chịu thì không nên oán than làm gì? Chỉ cần con

quay đầu mà nghĩ lại: Trước kia của con đối với cha mẹ mình như thế nào? Tình hình của ngày nay, kết quả của ngày nay, không phải chính là “ Con bông con trẻ, mới hiểu được lòng của cha mẹ thời xưa” sao?

Có câu thường nói rằng, con quạ có lúc còn biết báo hiếu ân, tại sao làm một con người trên cả những vạn vật, làm sao lại không bằng một loài cầm thú vậy? Cứ luôn vì những tư lợi riêng mà quên đi những việc cần phải làm. Bây giờ con đã biết làm thế nào để tận hiếu, tuy tuổi tác các con cũng đã lớn rồi, cha mẹ cũng đã quy tiên cả rồi, nhưng nếu kiếp này các con ráng làm cho tốt, vẫn có thể che rợp cho cha mẹ của các con. Các con ơi, nhân lúc vẫn còn có cái xác thân này, thì nên ráng tu cho tốt, làm cho tốt nha.

Các đệ tử càn đạo ơi! Nếu các con thân là con rể của người ta, có hay chẳng xem nhạc phụ, nhạc mẫu của mình như cha mẹ ruột của con không? Có một số càn đạo khi gặp phải khó khăn gì, người mà không chịu nói lý, liền mang những cái sai lầm của cha mẹ vợ vạch trần ra hết, con có biết chẳng, chính vì vậy mà cái cán của con đã lọt vào tay người khác rồi không? Để người ta nói đệ tử của Tế Công sao lại là như vậy? Cúng Phật gì vậy? Vậy thì Thầy đây không dám nghe rồi! Đây là gì vậy? Là hủy hoại đi danh dự của Phật, cũng hủy hoại đi danh dự của chính bản thân mình, con có biết không?

Nếu đối phương không có tu đạo, không biết lý lẽ, cho dù thế nào, con cũng đừng mang kiến thức ra đấu với họ,

phải khoan dung độ lượng, lòng phải như trời cao biển rộng! Các con không phải là muốn học theo Thầy sao? Muốn học thì phải học cho trót à! Không nên chỉ học một nửa, Thầy đây là Đại Tế Công (*tế độ cho công chúng*), nhưng các con lại trở thành *tế tư* rồi (*chỉ tế độ cho riêng mình*), biết không? Cho nên hành vi tu đạo của bản thân mình là quan trọng nhất.

Ngoài ra, các con khôn đạo tu đạo không phải là rất tự nhiên sao? Các con có thể nắm bắt được thời cơ tốt, đuổi kịp được tới màn cuối này, hoàn toàn là tổ tiên con có đức, kiếp trước con có tu, cho dù là kết hôn rồi, cũng phải giống như càn đạo vậy, hiểu thảo với cha mẹ chồng như cha mẹ ruột vậy, có được không?

Ý nghĩa của cuộc sống là ở chỗ nào? Kiếm tiền à? Con người sống lấy kiếm tiền làm quan trọng nhất sao? Cái gọi là ý nghĩa cuộc sống, cái cuối của sinh mạng, nếu như con không đi nghiên cứu thảo luận, con sẽ hiểu rõ sao? Có lẽ ngay cả việc hiểu thảo với cha mẹ, con cũng không hiểu rõ! Phải biết rằng, cha mẹ nâng đỡ một đứa con, là phải hao tốn biết bao gian nan cực khổ, một trong những quá trình này, không phải phận làm con ai cũng đều hiểu rõ hết.

Nhân gian có khổ có vui, là một sự đối đãi lẫn nhau, còn việc thịnh suy và hưng vong chỉ trong nháy mắt, thì những việc nào là việc của con vậy? Thường thì là những người thân thiết gần gũi con nhất, những gì dễ đạt được nhất, thì cũng là dễ mất đi nhất. Cho nên, cần phải ráng nắm bắt những hạnh phúc mà hiện nay con đang có.

Tự nghĩ xem, ân tình của cha mẹ thì cao như trời cao, sâu như biển rộng, con trả nổi sao? Thầy đây hy vọng các con cố hành hiếu thảo cho tốt, đợi đến khi cha mẹ không còn nữa, muốn có cơ hội để báo hiếu thì không còn được nữa rồi, “Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn nuôi dưỡng mà cha mẹ chẳng còn” đây không phải là một điều đáng than, đáng tiếc sao? Đây là một sự đau buồn nhất trong cuộc đời! Cho nên nhân cha mẹ còn khỏe, nên mau mà hành đạo cho tốt, hiếu thảo cho tốt, nếu giả cha mẹ không còn nữa, thì chúng ta hành đại đại hiếu_____ “Lập thân hành đạo, dương minh vu hậu thế, dĩ hiển phụ mẫu, hiếu chi chung dã” (Nguyên mang thân này tu đạo, hành đạo, lưu danh cho đời sau, làm hiển danh cho cha mẹ, ấy là báo hiếu tới cùng). “Hiếu chi chung” này là cảnh giới cao nhất của hiếu. Thầy đây hy vọng là các con có thể hiểu và đủ khả năng thực hành, biết rồi thì nhanh chóng mà đi làm, không nên làm những việc để hối hận sau này, có được không?

◎ **Bát Tiên Hán Chung Ly Từ Huấn**

Thân là cha mẹ, có khi vừa nghe tiếng khóc của con cái, là trong lòng sẽ cảm thấy đau nhói, các con có hay chẳng thấu hiểu được nỗi lòng này của cha mẹ không? Cái gọi là “Lúc biết bỗng con, mới hiểu lòng cha mẹ”, cũng chỉ đến lúc các con biết nuôi dạy con cái, mới biết được sự cực nhọc của cha mẹ nuôi dưỡng con, cho nên, muốn hiếu thảo với cha mẹ, là phải nhân lúc cha mẹ còn sống, chứ đừng để

đến lúc cha mẹ không còn nữa, lúc đó mới nghĩ đến hiếu thảo, thì không còn cơ hội nữa rồi.

◎ **Mậu Điền Sư Huynh Từ Huấn**

Trong thời Bạch Dương Kỳ chúng ta coi trọng là “Thánh Phàm Kiêm Tu” đúng không? Ở việc thánh, các con đều hết sức mình để mà đột phá, làm được rất viên mãn, rất tốt, nhưng mà còn việc phàm thì sao, có phải là không còn chịu nổi vào mắt mình nữa không?

Đã nói đến việc phàm, thì không thể rời khỏi “Gia đình”. Các con mỗi một người đều có song thân, đối với hiếu đạo các con đều hiểu rõ cả, nhưng có mấy ai thực hành được trong cuộc sống? Có câu nói nói rằng: “Làm cha của người chỉ nên nhân từ, làm con của người chỉ nên hiếu thảo” đã là chỉ nên hiếu, có thể cho thấy rằng chữ “Hiếu” rất quan trọng. Phải biểu hiện như thế nào đây?

Còn về vấn đề cư trú, cha mẹ không phải là dân tộc du mục, mà là hai vị phật sống. Nhưng mà lại có người, từ 01 tây đến 10 tây cho cha mẹ ở nhà anh hai, từ 11 tây đến 20 tây cho đến nhà anh ba ở, 21 tây đến 30 tây cho đến nhà anh út ở, còn ngày cuối cùng cha mẹ phải sống ở đâu đây? Không ai chịu trách nhiệm cả. Hôm nay các con đều đã tu bàn đạo rồi, cũng hiểu rằng hiếu thảo là bổn phận, tại sao không dứt khoát đón cha mẹ về nhà mình ở? Một mặt các con có thể hết lòng phụng dưỡng cha mẹ, mặt khác lại có thể mượn cơ hội này thành toàn anh chị em của mình, vui vẻ biết bao tại sao không thực hành chứ? Đây là việc mà

cần đạo dễ phạm phải đấy!

Còn về khôn đạo, có phải là đều mang tấm lòng thành kính để phụng dưỡng cha mẹ ruột và cha mẹ chồng không? có luôn mang vẻ mặt tươi cười đối xử với họ không? Cha mẹ thích ăn cái gì các con có biết không? Có đích thân tận tay mình mang cho cha mẹ ăn không? Hay là làm một cách gượng gạo, không cam tâm, biểu hiện một khuôn mặt đầy khó chịu chẳng? Còn một số người con, chưa lập gia đình ra ngoài làm việc, tan sở rồi về nhà cảm thấy mệt rồi, vất vả rồi! Cho rằng ra ngoài đi làm kiếm tiền về là công lao rất lớn, thế là ở trong nhà gặp mặt cha mẹ, đưa cái mặt trở nên khó coi ra, làm cha mẹ không biết phải đối xử như thế nào, sau đó là ngồi bệch xuống gác chân thẳng ra mà chờ cơm ăn, chén dĩa vừa buồn xuống là bước thẳng vào phòng, làm như là việc gì cũng không cần giúp nữa rồi, có đúng vậy không?

Lại nghĩ thử xem, lúc mẹ sinh con ra, có biết ngày đó là “ngày mầu nạn” của mẹ không? còn con chỉ biết đến lúc sinh nhật cùng với bạn bè đi ra ngoài chơi, cả đám ăn chơi đến sáng khoái, những điều này các con đều cần phải cặn kẽ suy xét lại! Cha mẹ bệnh rồi, nhưng các con lại không hay biết, cũng không hỏi thăm gì đến, bỏ mặt cha mẹ ở nhà, cha mẹ không khỏe ở chỗ nào, đau bệnh ở chỗ nào, hoặc có lẽ đang cần sự chăm lo của con một chút, thì con lại cảm thấy rất lười, phải vậy không?

Có những người con tuy là ngày ngày tu bàn ở đạo trường, cảm thấy đến Phật đường rất tốt, cũng muốn thanh

khẩu, nhưng cha mẹ không đồng ý, lúc này các con có hay chẳng nghĩ qua rằng, có phải là các con đã không mang trách nhiệm làm con của mình làm cho tốt, thói hư tật xấu vẫn chưa đổi, cho nên thành toàn người nhà của mình mới trở nên khó khăn vậy?

Các con thân là khôn đạo, đã gã làm vợ người, cần phải biết rằng đức huệ của việc hành công tích thiện là có thể che rợp bóng mát cho gia đình mẹ và trợ giúp cho gia đình chồng. Hy vọng là các con có thể nắm bắt lúc cha mẹ còn sống trên đời, nên hành công tích đức nhiều thêm, chứ không phải đợi đến cha mẹ quy tiên rồi, mới đến chùa mời ni cô, hòa thượng đến niệm kinh, thay cha mẹ làm công đức. Nếu cha mẹ mất sớm mà lại chưa cầu đạo, con càng phải hành công tích đức hồi hướng cho cha mẹ, kế tiếp là siêu bạt cho cha mẹ. Có hiểu không?

◎ **Nam Hải Cổ Phật Từ Huấn**

Tu đạo có thể Thánh Phàm đều chăm lo tốt, cũng không phải là việc dễ làm; về việc Phàm muốn làm tốt trách nhiệm của con, đồng thời cũng không thể bỏ lỡ việc Thánh, như vậy, có phải là con càng cần phải kiên cường, và càng không ngừng mà tự cường, làm cho nó càng thêm viên mãn toàn vẹn hơn không? Nếu có thể lấy đạo tề gia, con chính là một gia đình có đạo, một gia đình thần tiên. Con có thể tự độ mình và độ người, mang miếng đất khổ ải của nhân gian biến thành một miếng đất của vườn hoa thơm ngát, vui tươi và an lạc, những gánh nặng này là cần con phải tự đi khởi đầu và làm cho tốt.

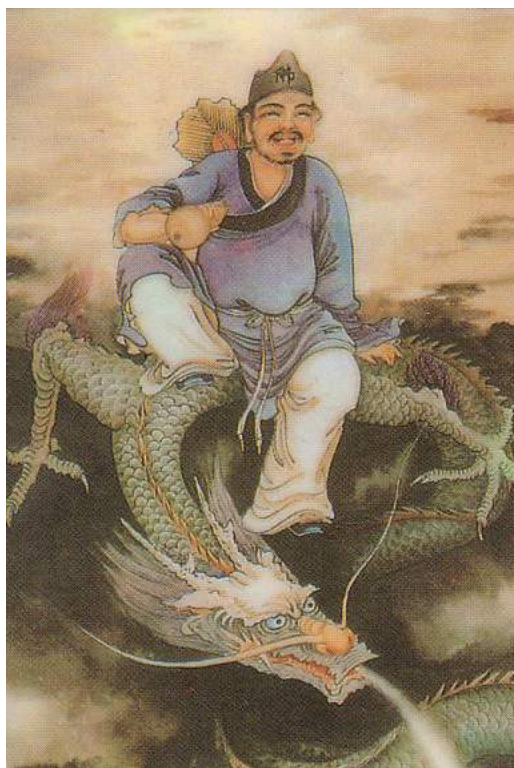
TRONG NHÀ CÓ ĐẠO – NƠI NƠI ĐỀU CÓ ĐẠO

*Gia đình gương mẫu, mới thật sự là một đất
nước lý tưởng,*

*Nếu như mỗi một người đều lấy thân thể
hiện đạo,*

*Chúng ta không cần phải nói, tự nhiên
không lệnh mà vẫn tuân theo.*

Tế Công Hoạt Phật

1. GIA ĐÌNH BỐ TRÍ ỔN THỎA, MỖI KHÔNG CÓ LO ÂU

◎ *Nam Cực Tiên Ông Từ Huấn*

Tu đạo nếu không có từ nơi căn bản mà điều trị, không theo bệnh mà hốt thuốc, thì uống thuốc gì, đều không có hiệu quả! Cần phải thay đổi chính mình, cải thiện chính mình, không nên cứ thích yêu cầu người khác, mà hãy yêu cầu chính mình nhiều hơn, người tu đạo như vậy, mới có đạo cách của tu đạo.

Gia đình cũng như vậy, nếu như con là khách, vừa bước chân vào nhà người khác, không khí của gia đình này, rất nhanh sẽ cảm nhận được; gia đình này hòa hòa lạc lạc, mọi người đều rất có lễ phép, cho dù là giữa anh chị em, cũng thường hay nói với nhau “Cám ơn”, “Xin lỗi”, “Xin anh làm ơn giúp em làm...”, “Phiền anh...”, thì gia đình này có đạo, trong gia đình này có lễ. Nếu không phải như vậy, thì người trong nhà đều để lộ ra một bộ mặt, nói chuyện đều kêu cả họ tên ê ê ê, thì con sẽ biết ngay là gia đình này thường hay luôn cãi vã.

Cho nên, tu đạo phải bắt đầu thực hành từ nhân đạo lên, bởi vì cơ hội thành phật ở nhà nhanh hơn. Tại sao vậy? Người trong nhà sẽ giầy vò con, rồi mài giữa con, cách nghĩ có chỗ cũng không giống nhau, đây gọi là *nội thánh ngoại vương cùng tiến* (tu sửa đức hạnh, nội đức bên trong, hành việc bố thí giúp người bên ngoài), thiên đạo nhân đạo cùng xem trọng. Hai mặt này đều cần phải làm tốt, tương lai sau này mới có thể được ngồi lên cửu phẩm liên đài.

Muốn hành công liễu nguyện, độ người giảng đạo lý, là việc rất đơn giản, nhưng ở nhà muốn chấp nhận rèn luyện là rất khó. Cha mẹ, anh chị em, bao gồm giữa vợ chồng, có thể rèn đến hòa hòa thuận thuận, rèn đến đôi bên đều có đạo lý, thật là rất khó à! Người càng thân cận với nhau thì càng không hiểu lễ nghi phép tắc! Các con nghe xong lời đạo lý này, về nhà phải bắt đầu thực hành, ngay từ bây giờ phải lấy thân mình thể hiện đạo.

◎ Tế Công Hoạt Phật Từ Huấn

Hôm nay, chúng ta nói “Đạo giảng hỏa trạch”, “Hỏa trạch” này có phải là chỉ người dân bá tánh chúng ta không? Có phải là chỉ một số gia đình của chúng ta không? Chúng ta có phải là nên từ nơi này bắt đầu không? Đó mới chính là nền móng căn bản của chúng ta tu đạo bàn đạo, có đúng vậy không? Kim tự tháp càng lên cao càng nhỏ, càng xuống thấp càng lớn rộng, cho nên chúng ta lấy dân thường bá tánh là nền tảng cơ bản, nền căn bản này có thể củng cố vững chắc rồi, mới có thể càng ngày càng trèo lên cao, mà người càng lên cao có phải là càng ít không? Thông thường thì những người bình thường càng dễ ngộ đạo hơn, bởi vì họ không có quá nhiều danh vị, quyền lợi cám dỗ họ, cho nên họ tương đối không dễ bị mê muội.

Giả sử hôm nay con của chúng ta xa nhà rồi, khi nó bị đã kích, gặp phải rất nhiều rất nhiều những sự chua sót, đã đến lúc không còn cách nào gánh vác nổi nữa, nơi mà nó nghĩ đến đó là nơi nào? Chính là gia đình. Đúng vậy, nếu

nó nghĩ đến gia đình, trở về nhà tìm chúng ta, đó là chứng tỏ chúng ta từ nhỏ giáo dục nó đã có hiệu quả rồi. Nếu nhân cách của nó hoàn thiện, mới có năng lực đi đảm đương việc mà nó cần phải đảm đương; và đến lúc năng lực của nó đạt đến một mức độ nào đó cần phải đi đột phá, thì con chính là hậu thuẫn của nó, con phải ở phía sau giúp nó xông qua, có phải không? Cũng giống như, chúng ta ở đạo trường bồi dưỡng những đạo thân mới cũng vậy, lúc họ mới vào, cũng như một đứa trẻ con, chúng ta phải để cho trong lòng họ cảm thấy tràn đầy ấm áp, tràn đầy yên ổn, là một bến cảng tránh mưa tránh gió an toàn.

Mỗi một người đều có cái cổ bình (*khúc quanh cuộc đời*) của họ, nếu hôm nay con vẽ lên cho mình một danh xưng “Hy sinh cống hiến”, dốc toàn tâm toàn lực ở đạo trường xả thân bàn đạo, nhưng lại vứt bỏ gia đình một bên. Có một ngày, khi sự nhiệt tình của con từ từ nguội lạnh, mà con muốn quay trở về với hiện thực, lại không có ai có thể tiếp nhận hay an ủi con, đồng thời cũng không có một nơi nào để con có thể đi đến, lúc đó là đã biểu hiện rõ bao nhiêu năm qua con đã sử dụng cái tâm mình sai lầm rồi. Suy ra tới cùng, là bởi lý niệm của mình không rõ ràng! Tự mình dụng tâm sai lầm, vậy còn trách được ai đây? Ở trên có rõ rõ ràng ràng kêu con làm thế nào, làm thế nào không? Không có. Thiên sự là do người bàn mà! phương pháp do con người làm sai, con còn trách ơn trên được sao? Chúng ta cần nên truy rõ nguyên do đi tìm nguồn bệnh, sau đó mang cả rễ lẫn gốc của nó nhổ lên mới có thể cải chính

được mình, có đúng không? Cho nên, Thầy đây hy vọng là các con có thể hiểu rõ rằng, con đường của cuộc sống và con đường của tu đạo đều cùng một đạo lý giống nhau, mỗi một người đều có một khúc quanh của cuộc đời, khi con đang ở trong thuận cảnh, thì nên giữ lại cho mình một con đường về sau.

Thầy đây nói những lời này, không phải là kêu con tham sống sợ chết, mà là hy vọng các con mang gia đình bố trí ổn thỏa trước, và còn phải lấy ra lòng yêu thương thật sự cho gia đình, để cho họ đều có thể hiểu được con tu đạo là rất chính xác, là vì muốn tốt cho gia đình, cho chúng sinh; nếu như họ có thể đồng tình với con, thì sẽ âm thầm mà giúp con, sẽ nói là: “Con cứ ráng hết sức mà làm, việc trong nhà con không cần phải lo!” Nghe được câu nói này ấm lòng biết bao! Nếu quả thật có thể làm được như vậy, thì con có thể ráng hết sức mà làm cũng không sao cả, bởi vì con có hậu thuẫn, không còn lo âu về sau nữa. Có con đường rút này, có lẽ trên con đường cuộc sống khắp nơi sau này gặp phải trở ngại, vận may không được tốt lắm, lúc không thể phát huy sở trường của mình, về đến nhà vẫn còn có người quan tâm đến con, bởi vì con đã từng toàn tâm toàn ý quan tâm đến họ, yêu thương họ.

2. THÀNH TOÀN NGƯỜI KHÁC, CŨNG PHẢI THÀNH TOÀN NGƯỜI NHÀ

◎ *Tế Công Hoạch Phật Từ Huấn*

Người, là đối lập với nhau, có phải không? Chữ “Người” (人) này là có hai nét, không phải một nét. Người là động vật quần thể, cũng cần có bạn bè, cần có xã hội đại chúng, tuy là chúng ta tu đạo rồi, cũng không thể thoát khỏi xã hội, mà ngược lại phải nhập sâu vào xã hội, vào trong lòng dân. Cho nên chúng ta cần phải hiểu rõ rằng, con đường tu đạo cũng chính là con đường cuộc sống, hai cái là một thể, tuy chúng ta đang đi trên con đường tu đạo, cũng không nên rời khỏi cuộc sống thực tế, phải thật hiểu rõ, rằng hiện giờ con đang sống là “cuộc sống con người”, con phải hiểu “bốn phận làm người”, chứ không phải chỉ có những đạo lý nghiêm chỉnh đàng hoàng, tự mang mình thoát li ra khỏi quần chúng này.

Cho nên tu đạo bàn đạo, gia đình nhất định phải hòa thuận vui vẻ, nhất định phải làm cho người trong gia đình có thể lượng thứ, hiểu rõ và tha thứ cho con tại sao con làm như vậy. Bởi vì gia đình có đạo của gia đình, từ cổ chí kim, càn là trời, khôn là đất, càn là nam, khôn là nữ, càn thì cương, khôn thì nhu, cương nhu cùng tiến; mà hôm nay đạo giáng hỏa trạch (bá tánh mọi nhà), hoa sen vốn dĩ sống trong nước, tại sao bây giờ lại nói “Sen trồng trong lửa”? Chính là muốn rèn luyện tự tánh Phật của con, tu và luyện đều ở chính bản thân mình thôi.

Các con đều có gia đình, sự tu dưỡng của chính mình như thế nào rồi? Cho dù con tu thật tốt, nhưng mà một nữa người kia của con thì sao? Con cái của con thì sao? Người nhà của con đã thành toàn như thế nào rồi? Các con đều dạy người phải tề gia, tu đạo phải thành toàn người trong gia đình, vậy Thầy muốn hỏi các con, chính các con thì sao? Các con phải dùng tâm nhiều một chút trong những sự việc xung quanh của mình, dụng tâm ở những việc mà mình nhìn thấy được, còn lại không cần con lo lắng, con nên mà yên tâm, không cần phải lo lắng mò, có hiểu không?

- Người ai mà không yêu con cái, sao không dùng tấm lòng yêu thương con cái đó đi yêu thương cha già?
- Người ai mà không yêu vợ hiền, sao không dùng tấm lòng yêu thương vợ đó đi yêu thương mẹ già?
- Tại sao con nói gì thì mình luôn thuận theo, cha mẹ nói gì thì mình luôn đối nghịch? Nguyên tất cả con cái trên thế gian này, hãy dùng một phần yêu thương con cái của mình để hiểu thuận với cha mẹ.
- Tại sao con gái thì mình thương yêu, con dâu thì mình ngược đãi? Nguyên tất cả mẹ chồng trên thế gian này, hãy dùng ba phần yêu thương con gái của mình để yêu thương con dâu.
- Vì con cháu mưu cầu phước báo, trử vàng làm di sản để lại, chắc gì con biết gìn giữ.
- Vì con cháu mà tạo phước, tích đức để lại cho con,

phước báo con hưởng vô biên không hết.

- Nuôi mà không dạy, là không biết yêu con, dạy mà không nghiêm, là tai hại cho con, nên chi li thận trọng để không thất bại về sau.
- Ở nhà tận hiếu, ra ngoài tận trung, chưa có người nào bất trung bất hiếu mà được ghi danh sử sách, lưu danh trăm năm cả.

Cho nên, tu hành cần có trí huệ, sau này con muốn tiếp tục đi trên con đường tu đạo này như thế nào? Muốn tiếp tục tổ chức điều hành một gia đình mỹ mãn như thế nào, mà tuyệt đối không nên để duyên phận kiếp này của con dẫn đến nghiệt duyên của kiếp sau; kiếp này duyên của con nếu không được vẹn, thì kiếp sau con sẽ gặp phải nghiệt duyên. Nhưng phải làm thế nào để cứu vãn về sự suy sụp của thế giới tinh thần này, làm thế nào để hóa rửa lòng người? Từ bản thân mình bắt đầu làm, trong nhân luân (luân thường đạo lý giữa người và người) thân nhất là người nhà, nếu như ngay cả ngũ luân cũng làm không tốt, làm thế nào để hóa thế giới thành đại đồng? Nghĩ xem, tôn chỉ (mục đích) của thiên đạo là gì? Là hóa thế giới thành đại đồng (Một thế giới hòa bình thịnh vượng, đoàn kết lẫn nhau). Vì muốn hoàn thành mục đích, thì phải thực hiện rộng rãi tư tưởng nhà Nho, bởi vì đại đạo của Khổng Mạnh Tử cũng bắt đầu từ luân thường mà ra à!

3. QUỐC GIA LÝ TƯỞNG, Ở NGAY TRONG CUỘC SỐNG CỦA CON.

◎ Tế Công Hoạt Phật Từ Huấn

Có người quan niệm về nhân luân làm được rất tốt, nhưng lại có người không nhất định là có quan niệm về nhân luân. Các con xem, có một số gia đình của người tu đạo vẫn còn không hòa thuận, đó là tại sao vậy? Bởi vì các con vẫn chưa tận hết trách nhiệm về nhân luân. Đừng nên nói rằng tôi đã cầu đạo rồi, là tôi cứ xông thẳng tới trước, cái gì cũng không cần lo nữa, nhà cũng không lo, người cũng không lo, phải biết rằng, con đã sinh sống trong quần chúng, là phải hiểu được đạo lý làm người, hôm nay con không hiểu đạo làm người, là uống công con được làm người! Cho nên, phải lấy căn bản làm chủ, bản thân mà đứng vững thì sẽ phát sinh ra đạo, mà căn bản là cái gì vậy? Tam can ngũ thường, ngũ luân bát đức, những điều này con phải từng điều một mà tuyên truyền hướng dẫn, nếu con không từ ngay căn bản mà bắt đầu, theo đuổi cao xa, lung tung, đó không phải gọi là tu đạo rồi!

Cũng giống như ở trong nhà một khi có đụng chạm, các con phải lấy tâm gì để đem sự rèn luyện đó hóa thành trợ lực? Đạo giảng xuống cho bá tánh là Thánh Phạm song tu, đúng không? Lúc này, con phải khéo léo vận dụng thời gian, trí huệ tuyệt diệu của mình, mang một số thị phi không nên có gạt bỏ đi. Nếu như ở Phật đường làm tốt một gương mẫu mực, về đến nhà có phải cũng được như vậy

không? Đối với chồng, với con, với cha mẹ chồng ra sao? Muốn cảm hóa người khác, tự mình phải làm gương trước, cho dù là vợ chồng cùng nhau đến Phật đường làm việc, vợ chồng cùng tu, nhưng về đến nhà thì sao? Có phải là vợ cãi vã với mẹ chồng, chồng thì đánh con chẳng? Như vậy người khác sẽ được cảm hóa sao? Nếu con thật sự có thể làm tốt nhân đạo, tận hết trách nhiệm của mình, thì mới có thể là gương mẫu của người khác. Các con ơi, tuyệt đối đừng để người ta nói con là nói một đằng làm một nẻo nha!

Từ đó cho thấy, thân con đã là thành viên trong gia đình, thì phải dùng một tấm lòng thành khẩn đối với người nhà, bởi vì thành khẩn chính là đạo, đối với mỗi một người đều phải như vậy. Ví dụ như: Giữa vợ chồng phải thành khẩn như thế nào? Phải biết lượng thứ lẫn nhau; còn giữa cha con, cha lúc nên nghiêm thì phải nghiêm, lúc nên hiền từ, thì nên lấy lời hiền hòa khuyên bảo, như vậy mới không giống như sống trong chiến trường hoặc địa ngục vậy. Cho nên, lúc nên nghiêm khắc, phải theo lý chỉ dẫn, cho nó một con đường chân chính, mà đến lúc nên hiền hòa, thì phải giúp nó gỡ đi khúc mắc trong lòng; như vậy cứ thế mà tập cho nó quen dần, từ cách làm người trong gia đình tiến vào trong đạo trường, tiếp tục tiến vào xã hội, cho đến khắp mỗi một nơi, mỗi một góc. Cho nên là, tu đạo bắt đầu từ nhân đạo làm nên, chính là đạo lý này.

Trái lại, nếu người thân của con làm sai một việc gì, con liền quở trách họ, như vậy họ cũng chưa chắc là hiểu được tâm ý của con đâu, nhưng nếu có thể hiểu được cá tính

của đối phương, thì có thể giao lưu ý kiến, khuyên nhủ; lượng thứ họ, không phải là đi lấy lòng họ, mà là từ đây có thể cùng hòa hợp được trong cuộc sống, mọi người đoàn kết hòa khí, mới có thể phát sinh ra trí huệ.

Bất cứ mỗi một hiện tượng nào đều chỉ có chung một đạo lý, lấy cái đạo lý này đi phân tích mọi phía cho rõ, con sẽ cảm thấy càng tu càng vui vẻ. Nếu tâm của con vui vẻ, thể xác dù có bệnh, chỉ cần thêm chút điều trị, thì sẽ hồi phục rất nhanh, đúng không? Nếu như lý niệm chính xác rồi, tâm khỏe mạnh, rõ ràng rồi, thân thể cũng chăm lo tốt rồi, người ta sẽ không nói con tại sao càng tu càng tệ, càng tu càng ốm càng tiểu tụy, càng tu cá tính ngày càng nóng, đúng không? Khi những điều này chúng ta đều làm tốt rồi, gia đình của ta sẽ hình thành một gia đình gương mẫu, một gia đình gương mẫu mới thật sự là một đất nước lý tưởng. Cái gọi là đất nước lý tưởng, là ở ngay trong cuộc sống của con, chứ không phải trên những lý luận đó. Nếu như đất nước lý tưởng của chúng ta thể hiện ra rồi, gia đình gương mẫu cũng hình thành rồi, mỗi một người đều lấy thân mình thể hiện đạo, chúng ta không cần nói, tự ắc không lệnh mà tuân, có hiểu không?

CHÚ GIẢI

① TAM TÒNG TỬ ĐỨC:

1. *Tam Tòng:*

- 1.1. Tại gia tòng phụ : Khi còn sống chung với cha mẹ, tôn trọng vâng lời dạy dỗ của cha mẹ.
- 1.2. Xuất giá tòng phu : Khi xuất giá theo chồng, ôn hòa, chiều chuộng, chồng nói vợ nghe.
- 1.3. Phu tử tòng tử : Khi chồng đã qua đời, không tùy tiện tái giá, giao lưu tôn trọng ý kiến của con.

2. *Tứ Đức:*

- 2.1. Thuần Đức : Không một lòng hai dạ.
- 2.2. Cẩn Ngôn : Lời nói lễ độ, cẩn thận, tránh dèm pha xúc phạm.
- 2.3. Chánh Dung : Dung mạo gọn gàng, áo quần ngay thẳng, không se xua, loè loẹt.
- 2.4. Tinh Công : Phàm làm việc gì cũng công phu khéo léo, tỉ mỉ.

② TAM CANG NGŨ THƯỜNG :

1. *Tam Cang:*

- 1.1. Quân vì thần cang : Vua chánh trực, tôi thần tuyệt đối trung thành, vua xử thần chết, thần không chết thần bất trung.
- 1.2. Phụ vì tử cang : Cương vị làm cha ra mực thước cho con, phận con hiếu thuận, đền đáp từ ân, cha xử con chết, con không chết con bất hiếu.

- 1.3. Phu vì thê cang : Phu xướng phụ tùy, chồng hát vợ đàn, vợ chồng đồng lòng, tát cạn nước biển đông cũng dễ.
2. *Ngũ Thường* : Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín
- 2.1. Nhân : Có lòng nhân từ yêu thương con người và động vật, ra sức giết hại mạng để bồi bổ thân xác mình là bất nhân.
- 2.2. Nghĩa : Thọ ơn người ta phải biết ơn, phải giữ tiết nghĩa, đền đáp công ơn là người có nghĩa đức.
- 2.3. Lễ : Lớn nhỏ trên dưới giữ trật tự, lấy nhường nhịn làm đầu, đối với tất cả mọi người phải biết khiêm tốn hòa nhã.
- 2.4. Trí : Dùng trí huệ thật sự của mình để phán đoán sự việc, phân biệt thị phi.
- 2.5. Tín : Giữ chữ tín với mọi người là nền tảng cơ bản của con người trong giao tiếp xử thế.

③ **NGŨ LUÂN BÁT ĐỨC :**

1. *Ngũ Luân*:
- 1.1. Quân thần giữ nghĩa, quân chính thần trung.
- 1.2. Phụ tử giữ thân, phụ tử tử hiếu.
- 1.3. Phu thê giữ đúng phép, chồng nói vợ nghe.
- 1.4. Anh em giữ thứ tự trên dưới, em giữ lễ độ với bạn của anh.
- 1.5. Giữa bạn bè giữ chữ tín.
2. *Bát Đức* : Hiếu, Đễ, Trung, Tín, Lễ, Nghĩa, Liêm, Sỉ.
- 2.1. Hiếu : Con vâng lời báo đáp công ơn cha mẹ.
- 2.2. Đễ : Người sinh sau, người trẻ, tôn kính người sinh trước, người có nhiều tuổi.
- 2.3. Trung : Trung thành một lòng một dạ trước sau như một.

- 2.4. Tín : Tin chính mình, giữ uy tín đối với người khác.
- 2.5. Lễ : Chấp hành quy luật, có mực thước lễ độ.
- 2.6. Nghĩa : Khí tiết chính đáng, lòng dũng cảm, thọ ơn ai mong được đền đáp, giúp người không mong chờ người đền đáp.
- 2.7. Liêm : Hành vi trong sáng, không vì lợi riêng bán rẻ lương tâm.
- 2.8. Sỉ : Phạm việc sai lòng biết hổ thẹn, phạm việc xấu lòng biết nhục nhã.